



Paul van Loon

Een weerwolf in de Leeuwenkuil

Tekeningen Hugo van Look



Leopold / Amsterdam

1 *Wr-auw!*

‘Wrow, snif.’

Dolfje Weerwolfje veegde verbaasd over zijn behaarde wang.

Hij voelde iets nats.

‘Wat is dat?’

Een traan?

Waarom...’

Hij haalde zijn schouders op.

‘Er was iets ergs, geloof ik.

Maar ik weet het niet meer.’

Hij legde zijn weerwolvenkop in zijn nek en brulde:

‘Wrow!

Ik wil het niet weten!

Ik heb geen zin om verdrietig te zijn.

Ik wil lol maken.

Waar ben ik eigenlijk?’

De grond schommelde onder zijn voeten.

Dolfje keek omlaag.

Een hangbrug van hout.

En daaronder was water!

Druppels spatten tegen zijn brillenglazen.

Onder hem gleed iets langzaam door het water.

Een grote, groene gedaante met ribbels op de rug en een lange staart.

Even gluurden glanzende ogen omhoog.

Een grote bek klapte open en toonde rijen scherpe tanden.

De staart sloeg hard op het water.

KLAP!

Van schrik sprong Dolfje op.
Toen was het groene wezen verdwenen.
Dolfje krabde op zijn kop.
Krokodil?
Hij keek om zich heen.
Overal slingerden groene planten.
Hij zag hangbruggen en vijvers.
Dikke bomen met grote, groene bladeren.
'Wrow, wat leuk!
Volgens mij ben ik in een dierentuin.
Jammer dat Noura er niet bij is.'
Even voelde hij een steek van pijn.
Wat raar!
Dat erge had dus met Noura te maken.
Samen met zijn beste vriendinnetje was hij...
Hij schudde zijn kop.
Niet aan denken!
Plotseling klonk er een luid getetter in de verte.
Verbaasd keek Dolfje op.
Was er ergens een feestje met volle maan?
'Een dierentuinfeestje?'
Vlug rende hij de hangbrug af.
'Van een feestje word ik vast vrolijk.'

2 *Wervelwind*

Whoesj!

Bladeren stoven op, toen Dolfje voorbij rende.

Zoekend keek hij om zich heen.

De volle maan scheen op de paden en de bomen.

‘Wrow, waar is dat feestje?’

Even bleef hij staan bij het verblijf van de leeuwen.

Daar klonk gesnurk.

‘Wrow, hier is geen feestje, geloof ik.

Daar liggen ze alleen maar te slapen.’

Snel rende hij verder.

Een paar giraffen keken nieuwsgierig uit hun hok.

‘Dag langnekken,’ gromde Dolfje en hij rende verder.

Opnieuw hoorde hij getetter.

Het klonk nu erg dichtbij.

Dolfje rende voorbij een boom, een bocht om.

Daar stonden twee kolossale dieren.

De volle maan scheen op hen.

Twee dikke olifanten keken Dolfje verbaasd aan.

Hun slurven vormden vraagtekens.

‘Wie is die aangeklede figuur?’ tetterde de ene.

‘Het is midden in de nacht.’

Dolfje lachte.

Wat grappig dat hij de olifanten kon verstaan.

‘Hij lijkt niet op een mens,’ tetterde de andere.

‘Hij lijkt meer op een aangeklede wolf.’

‘Een wolf met een brilletje?’

Dat heb ik in mijn lange olifantenleven nog nooit gezien.’

Dolfje stak twee klauwen in de lucht.

‘Wrow, hallo, grote jongens.
Dus jullie waren die toeters.
Ik dacht dat er een feestje was.
Ik ben Dolfje Weerwolfje.
En wie zijn jullie?’
De twee olifanten keken elkaar geschokt aan.
Toen keken ze weer naar het weerwolfje.
Hun slurven krulden gevaarlijk.
‘Jongens?’ tetterden zij tegelijk.
‘Toeters?’
Hoe durf je, vreemd... wolvenjoch!
Wij zijn geen jongens!
En zeker geen toeters.
Wij zijn dames, olifantendames op leeftijd!
‘Sorry,’ mompelde Dolfje.
‘Eigenlijk was ik een beetje bedroefd.
Maar toen dacht ik dat hier een feestje was.
Ik hoorde jullie toeters en dacht...’
Een van de twee haalde uit met haar slurf.
‘Nou zegt hij het weer!’
‘Niet doen, Amalia,’ trompetterde de andere.
‘Hij is maar een klein...’
Te laat!
‘Wrow, wat doet u?’ gromde Dolfje.
De machtige slurf slingerde als een vuist door de lucht.
Dolfje wilde bukken.
BAF!
‘Wr-auw!’ riep hij.
Hij vloog door de lucht.
Recht op een dikke boom af.
‘Nee!’ gromde Dolfje.
Hij zwaaide hulpeloos met zijn klauwen.

Toen knalde hij tegen de boom aan.
KNOTS!
Dolfje zag niets meer.

